Ποιος είναι φιλάνθρωπος; (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Σεπτεμβρίου, 2015

1. Μην ποδοπατείς αυτόν που έπεσε, αλλά και να τον ελεείς.
Γιατί, αν δούμε κάποιον που ενοχλείται από τη χολή του, που έχει σκοτοδίνη και ετοιμάζεται να κάνει εμετό αυτό το κακό υγρό, απλώνουμε το χέρι μας και τον κρατούμε τη στιγμή που σπαρταράει, ακόμη κι' αν λερώσουμε τα ρούχα μας, δεν απομακρυνόμαστε, αλλά ένα μόνον επιδιώκουμε, πως θα τον απαλλάξουμε από τη δύσκολη και δυσάρεστη αυτή κατάσταση. Αυτό ας κάνουμε και σ' αυτούς και ας τους κρατάμε, όταν κάνουν εμετό και σπαρταράνε. Ούτε να τους αφήσουμε, πριν βγάλουν όλη την πίκρα της χολής. Τότε αυτός θα σου αναγνωρίσει πολύ μεγάλη ευγνωμοσύνη. Όταν του περάσει το κακό, τότε θα καταλάβει καλά, από πόσο μεγάλη ταραχή τον ελευθέρωσες.

2. Όταν πέφτουν στην αμαρτία οι αδελφοί μας, δεν πρέπει να τους παραμελούμε ούτε να τους περιφρονούμε, αλλά να τους ασφαλίζουμε προτού αμαρτήσουν, μετά την αμαρτία δε να φροντίζουμε γι' αυτούς. Το ίδιο κάνουν και οι γιατροί· κάνουν συστάσεις στους ανθρώπους και όταν είναι υγιείς, για κείνα που μπορούν να διατηρήσουν την υγεία τους και να απομακρύνουν κάθε αρρώστια· αλλά και, όταν παραμελήσουν τις συστάσεις τους και ασθενήσουν, δεν τους παραβλέπουν, αλλά τότε προ πάντων φροντίζουν να τους απαλλάξουν από τα νοσήματα. Το ίδιο έκανε και ο Παύλος· εκείνον δηλαδή που επόρνευσε, μετά την αμαρτία εκείνη, μετά την φοβερή παρανομία, που δεν συναντάται ούτε στους ειδωλολάτρες, δεν τον παρέβλεψε· αλλά, ενώ εκείνος αφήνιαζε και δεν ήθελε να δεχθεί τη θεραπεία και αντιδρούσε έντονα και έφευγε, τον οδήγησε στη θεραπεία και έτσι τον επανέφερε, ώστε να τον ενώσει με το σώμα της Εκκλησίας πάλι.

3. Όταν δεις, ότι κάποιος από αυτούς που διαπλέουν τη θάλασσα του βίου, έχασε τον πλούτο της σωτηρίας του εξαιτίας κάποιας διαβολικής περιστάσεως και ότι κλυδωνίζεται και κινδυνεύει να καταποντισθεί, σταμάτησε το πλοίο σου, κι' αν ακόμη κατευθύνεσαι αλλού, φρόντισε για τη σωτηρία εκείνου, αφήνοντας κατά μέρος τις δικές σου υποθέσεις.

4. Εγώ δε σάς επαινώ μεν, γιατί τόσο υποφέρετε για την αδιαφορία των

αδελφών μας, και θαυμάζω το ζήλο σας· θέλω όμως αυτό το ζήλο σας να τον αναμείξετε και με φιλανθρωπία. **Γιατί ο ζήλος για τη διόρθωση του άλλου, που δεν συνοδεύεται από συμπάθεια, δεν είναι ζήλος, αλλά περισσότερο θυμός**.

5. Αν η ψυχή είναι ανώτερη από το σώμα, όπως βέβαια και είναι, όταν αυτή καταστρέφεται, τότε είναι περισσότερο σωστό να στενάζουμε και να οδυρόμαστε. Αν πάλι είναι αναίσθητη, και γι' αυτό το λόγο πρέπει να πενθούμε γι' αυτήν πολύ περισσότερο. Γιατί αξίζει να λυπούμαστε περισσότερο εκείνους που επιθυμούν τον ακόλαστο έρωτα, παρά εκείνους που υποφέρουν από πυρετό, και εκείνους που μεθούν περισσότερο από εκείνους που υποφέρουν.

6. Μη μου πεις λοιπόν, ότι «ο τάδε είναι δραπέτης και ληστής και κλέφτης και γεμάτος από άπειρα κακά», ή ότι είναι «φτωχός και παραπεταμένος και τιποτένιος και μηδαμινός», αλλά σκέψου ότι και γι' αυτόν πέθανε ο Χριστός και φθάνει αυτό να σου δώσει αφορμή να τον φροντίσεις με επιμέλεια.

(1.ΕΠΕ 9, 640, 2. ΕΠΕ 34, 378, 3. ΕΠΕ 8, 162, 4. ΕΠΕ 8, 154-156, 5. ΕΠΕ 16Β, 638, 6. ΕΠΕ 27, 434)

(Πηγή ηλ. κειμένου: www.diakonima.gr)